

přehlédnuta a poněvadž řidič nemohl pustiti s očí jízdni dráhu. Z těchto důvodů a pro veliký hukot motoru nebylo prý st-li možno zpozorovati přítomnost osob, které při jízdě naskočily. K tomu je poznamenati přede-
dem, že se zřetelem na to, co bylo pověděno výše, skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu je dána již tím, že dopravoval svým nákladním autem dvě osoby, které — jak se uvádí ve stížnosti — seděly s ním na předním sedadle; než ani zodpovědnosti za dopravu dalších 4 osob není st-l zbaven, neboť jest souhlasiti s názorem úřadu, že je povinností řidiče, aby věnoval pozornost nejen jízdni dráze, nýbrž i svému vozu, a to i v tom směru, aby ho nebylo zneužíváno způsobem zakázaným. Námitky, jež vznáší st-l, nemohou zvrátiti správnost úsudku žal. úřadu, že st-li při náležitě pozornosti nemohlo ujíti, že jak na cestě do D., tak na cestě zpět jely na jeho nákladním automobilu 4 osoby.

Č. 11.476.

Policejní věci: * Pouhou aprobací obsílky obviněného k výslechu není »zavedeno« trestní řízení ve smyslu § 4 min. nař. z 3. dubna 1855 č. 61 ř. z.

(Nález ze dne 13. října 1934 č. 18.706.)

V ě c: Josef Š. v O. proti zemskému úřadu v Praze o policejní pře-
stupek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v Pardubicích z 9. června 1928 byl st-l uznán vinným přestupkem § 11 cis. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustil tím, že dne 19. října 1927 večer způsobil v hostinci Ivana V. velkou výtržnost, kterou byly porušeny pořádek a slušnost a vzbuzeno veřejné pohoršení mezi přítomnými hosty, a byl odsouzen k třídnímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, pozměnil jej však ve výroku o vině, vysloviv, že st-l dne 19. října 1927 dopustil se v hostinci Ivana V. v O. nepřístojného jednání, kterým byl porušen dobrý mrav a slušnost, a že tím je dána skutková podstata přestupku čl. 3 odst. 2 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. Vzhledem k pozměněnému výroku o vině pozměnil žal. úřad výrok o trestu potud, že trest, na jehož výši a způsobu se nic nemění, ukládá podle ustanovení čl. 3 odst. 1 zák. č. 125/27 Sb. Námitku, že přestupek, jehož se st-l dopustil, byl již v době vydání nálezu I. stolice promlčen, neshledal žal. úřad důvodnou, a to proto, že st-l se přestupku dopustil dne 19. října 1927, trestní řízení správní bylo zahájeno nařízením k provedení jeho protokolárního výslechu bývalou osp-ou v P. dne 19. ledna 1928, tedy včas. Po této stránce jest podle názoru žal. úřadu rozhodným datum aprobační výměry, jímž byl nařízen výslech st-le jako obviněného, nikoli datum, kdy obsílka byla expedována, nebo kdy snad byl výslech proveden.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvážil nss toto:

Mezi stranami není sporu o tom, že přestupek kladený st-li za vinu byl spáchán dne 19. října 1927 a že výměr osp-é v P., jímž byl nařízen

výslech st-le jako obviněného, jest datován dnem 19. ledna 1928. Sporno jest, zdali tím, že zmíněný výměr osp-é, obesílající st-le k odpovědnému výslechu, byl příslušným úředníkem jmenované osp-é podepsán, bylo trestní řízení proti st-li zavedeno čili nic. Kdežto žal. úřad stojí v nař. rozhodnutí na stanovisku, že rozhoduje datum aprobece výměru, jímž byl nařízen výslech st-le jako obviněného, nikoli datum, kdy obsílka byla expedována, nebo kdy snad byl výslech proveden, je stížnost názoru, že za zavedení trestního řízení lze pokládati jen úkony, které se projevují mimo úřad přímo proti obviněnému, a že nepostačuje úkon čistě interního rázu, jak tvrdí nař. rozhodnutí.

Nss uznal správným stanovisko stížnosti.

Podle § 4 min. nař. z 3. dubna 1855 č. 61 ř. z. odpadá vyšetřování a trestání policejního přestupku bez další podmínky, uplynuly-li 3 měsíce od doby, kdy byl přestupek spáchán, aniž trestní řízení o tom bylo zavedeno. Je tedy podle této právní normy, podle které sluší spornou otázku posouditi, k přerušení (přetržení) promlčení zapotřebí, aby v uvedené lhůtě promlčecí bylo proti pachateli přestupku trestní řízení pro tento čin skutečně zavedeno, t. j. aby úřad povoláný podle zákona k stíhání tohoto přestupku učinil úkon směřující proti pachateli jako obviněnému (podezřelému). Není třeba, aby pachatel trestného činu byl tímto úředním úkonem zasažen, neb aby byl o něm zpraven, nýbrž stačí na př., byl-li vyhlášen proti pachateli přestupku příkaz, aby se k úřadu dostavil, po případě byl-li vyhlášen příkaz, aby pachatel byl předveden, nebo byla-li obsílka předvolávající obviněného k odpovědnému výslechu úřadem odeslána. Vždy však je zapotřebí, aby úřední úkon namířený proti pachateli jako obviněnému nebo podezřelému byl skutečně učiněn, t. j. aby tento úkon byl úřadem projeven na venek, neboť výše citovaná právní norma vyžaduje k přetržení promlčení policejního přestupku, aby trestní řízení bylo v promlčecí lhůtě proti pachateli zavedeno, a o zavedení trestního řízení nelze mluvit, jestliže úřední akt, kterým má býti řízení zavedeno, byl sice povoláným úředním orgánem podepsán, avšak mimo úřad projeven nebyl.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne pro konkrétní spor, že trestní řízení nebylo proti st-li zavedeno tím, že byl podepsán výměr osp-é v P. z 19. ledna 1928, obesílající st-le k odpovědnému výslechu. Opačný názor žal. úřadu nemá opory v zákoně. Nař. rozhodnutí založené na tomto právním názoru musilo býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.477.

Policejní věci. — Honební právo (Slovensko):
* Pro přestupky zák. čl. XX:1883 platí i za účinnosti zákona č. 98/1929 Sb. promlčecí lhůta tří měsíců.

(Nález ze dne 13. října 1934 č. 18.707.)

V ě c: Martin M. v K. (adv. Dr. Vladimír Varsík z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek pytláctví.